

Κυριακή 22 Νοεμβρίου 2020

9^η Κυριακή τοῦ Λουκᾶ.

Λουκᾶ: 12, 16 – 21

«ἅ δέ ἠτοιμάσας τίνι ἔσται;» (Λκ. 12, 20)

Τίποτα δέν κάνουμε στή ζωή μας τυχαῖα καί ἄθελα. Ὅλες οἱ ἐνέργειες καί οἱ πράξεις ἔχουν μιά ἐσωτερική ἀφετηρία πού ὀνομάζεται πρόθεση. Αὐτή ἡ ἀφετηρία βρίσκεται στή σκέψη καί στό μυαλό μας. Οἱ προθέσεις μας εἶναι αὐτές πού καθορίζουν ὅλες τίς πράξεις μας χωρίς ἐξαίρεση.

Αὐτό πού ἀξιολογεῖ ὁ Κύριος περισσότερο στούς ἀνθρώπους δέν εἶναι οἱ πράξεις τους ἀλλά οἱ προθέσεις τους. Μία πράξη ἔχει πάντοτε ἀπό πίσω της μία σκέψη, μία νοοτροπία, μία διάθεση, μία ἐσωτερική ἀφετηρία. Οἱ προθέσεις ἄλλοτε εἶναι φανερές

καί ζωηρές καί ἄλλοτε εἶναι ἀπόκρυφες καί μυστικές. Οἱ ἐσωτερικές αὐτές ἀφετηρίες δείχνουν στό τέλος καί πόσο ἔξυπνος ἢ ἀνόητος εἶναι κάποιος.

Σήμερα, λοιπόν, κατά τήν παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου ὁ Χριστός ὑπογραμμίζει καί κατακρίνει τίς ἐσωτερικές προθέσεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Δέν κατακρίνει τόν πλοῦτο του. Δέν κατακρίνει τή χαρά του, ἐπειδή καρποφόρησαν πολύ τά χωράφια του. Δέν κατακρίνει τά ὑλικά ἀγαθά. Κατακρίνει τίς προθέσεις μέ τίς ὁποῖες ἀποφάσισε ὁ ἄνθρωπος αὐτός νά διαχειριστεῖ, νά χρησιμοποιήσῃ καί ν' ἀπολαύσῃ ὅλα τά ὑλικά του ὑπάρχοντα.

Ὅ,τι ὑλικό ὑπάρχει στή ζωή μας εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη καί αὐτή ἡ ζωή εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη σκέψη πού διέφυγε ἀπό τό μυαλό τοῦ ἄφρονος πλουσίου. Ὅ,τι ἔχουμε δέν εἶναι δικό μας.

Εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, πού τό ἀπολαμβάνουμε μέσ' ἀπό πολλές εὐχαριστίες σ' Ἐκεῖνον πού μᾶς τό χάρισε. Αὐτά πού ἔχουμε δέν τά κατέχουμε. Τά ἔχουμε ὡς διαχειριστές, ὄχι ὡς ἰδιοκτῆτες. Τά ὑλικά ἀγαθά εἶναι ἓνα δῶρο πού μᾶς δίνεται γιά νά τό μοιραστοῦμε μέ τούς ἄλλους. Αὐτή ἡ σωστή διαχείριση φέρνει μία κοινωνική ἰσορροπία, μία κοινωνική δικαιοσύνη, μία γαλήνη καί μία ἡρεμία ἐσωτερική στήν ψυχή μας ἀλλά καί ἐξωτερική στόν κοινωνικό στίβο. Ὁ ἄνθρωπος πού μοιράζεται ἀγαπάει καί ἀγαπιέται. Καθώς χαρίζει πλουτίζει καί ὅσο πλουτίζει τόσο χαρίζει. Αὐτό τόν καθιστᾷ πολύτιμο κοινωνικό παράγοντα, εὐεργέτη καί φιλόανθρωπο, ἄνθρωπο προσφορᾶς, πού ὅλοι τόν ἐκτιμοῦν καί τόν σέβονται ἀπό ἀγάπη. Ὁ ἔξυπνος διαχειριστής μοιράζεται τά δῶρα τοῦ Θεοῦ μέ τούς ἄλλους, γιά νά ἀξιωθεῖ νά δέχεται περισσότερα δῶρα ἀπό τόν Κύριο καί νά χαίρεται μέ τή χαρά πού σκορπίζει γύρω του.

Μία δεύτερη σκέψη πού διέφυγε από τό μυαλό του ἄφρονος πλουσίου εἶναι πώς ἡ δύναμή μας δέν βρίσκεται σ' αὐτά πού ἔχουμε ἀλλά σ' αὐτό πού εἴμαστε. Ὅταν αὐξάνουμε τά ὑπάρχοντά μας δέν αὐξάνουμε τήν ἀληθινή μας δύναμη. Ἡ πραγματική δύναμη βρίσκεται στή δυνατή καί ὀλοκληρωμένη προσωπικότητα καί ὄχι στίς γεμάτες ἀποθήκες. Ἄν τό πορτοφόλι μας εἶναι πιό φουσκωμένο ἀπό τῶν διπλανῶν μας καί ἂν ἡ κάρτα μας εἶναι χρυσή ἢ πλατινένια καί ἂν ὁ τραπεζικός μας λογαριασμός εἶναι πολυψήφιος, δέ σημαίνει πώς ἔχουμε δύναμη ἀνάλογη μέ τά ὑπάρχοντά μας. Ἡ ἀνθρώπινη δύναμη εἶναι πεπερασμένη γιά ὅλους, καί γιά τούς φτωχοὺς καί γιά τούς πλούσιους. Ἀπέναντι στήν ἀσθένεια, στό θάνατο, στίς χαρές καί στό κλάμα τῆς ζωῆς ὅλοι ἔχουμε τά ἴδια δεδομένα. Μπροστά στήν ἀσθένεια μπορεῖ ὁ πλούσιος νά ἔχει μία πιό καλή περιποίηση, ἀλλά ἡ ἀρρώστια βασανίζει τό σῶμα του κατά τόν ἴδιο τρόπο, ὅπως καί τό

σῶμα τοῦ φτωχοῦ. Μπορεῖ τό φέρετρο τοῦ πλουσίου νά εἶναι πιό γυαλιστερό ἀπό τό φέρετρο τοῦ φτωχοῦ, ἀλλά καί τά δύο θά καταλήξουν στό ἴδιο χῶμα, στήν ἀγκαλιά τῆς κοινῆς μάνας ὅλων, τῆς γῆς. Ἡ ἀνθρώπινη δύναμη ἔχει ὅρια, τά ὅποια δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε. Ὅταν ξεχνᾶμε τά ὅρια τῆς δύναμῆς μας, τότε πέφτουμε στήν «ὑβριν», στήν ἔπαρση καί στήν ἀλαζονεία, ἡ ὁποία καταστρέφει τή ζωή τή δική μας καί τῶν διπλανῶν μας μέ τό χειρότερο τρόπο. Αὐτή ἡ ἀλαζονεία εἶναι ἡ αἰτία ὅλων τῶν συμφορῶν πού βιώνει ἡ ἀνθρωπότητα ἀπό τήν ἀρχή τῆς ὑπαρξῆς της μέχρι καί στίς ἡμέρες μας. Τό μυστικό τῆς ἐπιτυχίας καί τῆς εὐτυχίας δέν εἶναι ἡ δύναμη ἀλλά ἡ ταπείνωση καί τό μετρημένο φρόνημα. Ὅποιος συνδέει τή δύναμή του μέ τά ὑπάρχοντά του καταδικάζει τόν ἑαυτό του νά ζήσει μέσα στό ψέμα τοῦ φτηνοῦ, τοῦ ἐφήμερου καί τοῦ πεπερασμένου, μέσα στό ψέμα τοῦ καιροσκοπισμοῦ, τῆς

ὑποκρισίας, τῆς προσποιητῆς εὐγένειας, τοῦ χαμόγελου πού δέν βγαίνει ἀπό μιά καρδιά πού ἀγαπάει ἀλλά ἀπό μιά καρδιά πού κοιτάζει πῶς νά ἀρπάξει, νά ἐκμεταλλευτεῖ καί νά κερδίσει.

Ἡ τρίτη καί τελευταία σκέψη πού διέφυγε ἀπό τό μυαλό τοῦ δυστυχισμένου ἀνόητου πλουσίου εἶναι πῶς ἡ ζωή μας εἶναι μία πορεία πρὸς τό Θεό. Τό διάστημα πού μᾶς χαρίζει ὁ Κύριος πάνω στή γῆ εἶναι μία εὐκαιρία νά ἐνωθοῦμε μαζί Του. Εἶναι μία εὐκαιρία νά οἰκοδομήσουμε τή σχέση πού χάθηκε στήν Ἐδέμ. Ἄν στή ζωή μας λησμονήσουμε τό Θεό, ὅπως Τόν λησμόνησε ὁ Ἄδάμ, τότε ἡ ζωή μας εἶναι ἄσκοπη. Αὐτό ἔπαθε ὁ ἄθλιος πλούσιος σήμερα. Γέμισε ὑπάρχοντα καί ξέχασε τό Θεό. Ἔκανε σχέδια χωρίς τό Θεό. Κανόνισε τή ζωή του χωρίς τό Θεό. Θέλησε νά χαρεῖ καί ν' ἀπολαύσει χωρίς Θεό. Κοίταξε μπροστά χωρίς Θεό. Δέν σκέφτηκε πῶς χωρίς Θεό ἡ ζωή δέν εἶναι ζωή,

είναι θάνατος, είναι φθορά, είναι κόπος, μέριμνα, άγχος, μοναξιά και δυστυχία. Τό τέλος είναι αναπόφευκτο για όλους. Άν έλθει όμως χωρίς Θεό, τότε είναι τραγικό. Ό πλούτος χωρίς Θεό είναι μία άπέραντη φτώχεια, μία άπάτη, μία καραμέλα μέ ωραίο περιτύλιγμα αλλά χαλασμένο περιεχόμενο.

Άπό τή σημερινή παραβολή άς σκεφτούμε πώς ό,τι έχουμε είναι δώρο του Θεού, για να άποδείξουμε τήν ευστροφία μας μέ τή σωστή του διαχείριση. Άς σκεφτούμε πώς ή δύναμή μας είναι πεπερασμένη και βρίσκεται στήν προσωπικότητά μας και όχι στά ύπάρχοντά μας. Η δύναμή μας βρίσκεται στό πόσο δίνουμε και χαρίζουμε. Ό πραγματικά δυνατός δίνει, αυτό τόν κάνει άρχοντα. Ό ανασφαλής μαζεύει και άποθηκεύει, αυτό τόν κάνει άνόητο και κακομοίρη. Άς αναλογιστούμε πόσο ζούμε μαζί μέ τό Χριστό. Άν Τόν λησμονούμε και σχεδιάζουμε τήν καθημερινότητά μας χωρίς Έκείνον, τότε άς

έτοιμαστοῦμε νά ἀκούσουμε τό ἴδιο ἐρώτημα πού τέθηκε στόν ἀνόητο πλούσιο: «ἅ δέ ἠτοίμασας τίνι ἔσται;». Ὁ Κύριος ὅμως εἶναι πάντοτε κοντά μας. Ἄς εἴμαστε κι ἐμεῖς κοντά Του, γιά νά εἶναι ἡ ζωή μας χαρούμενη καί ἀσφαλής, ἀφοῦ Ἐκεῖνος εἶναι στήν πραγματικότητα ἡ ζωή μας, ἡ ἀναπνοή μας καί τό μοναδικό νόημα τῆς ὑπαρξῆς μας. Ἀμήν.